

Appel iværksat den 28. september 2007 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber til prøvelse af dom afsagt den 18. juli 2007 af Retten i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-189/02, Ente per le Ville vesuviane mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-445/07 P)

(2007/C 297/40)

Processprog: italiensk

Parter

Appellant: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved L. Flynn, som befuldmægtiget, bistået af avvocato A. Dal Ferro)

Den anden part i appelsagen: Ente per le Ville vesuviane

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom af 18. juli 2007 i sag T-189/02 ophæves, for så vidt som annullationssøgsmålet anlagt af Ente per le Ville vesuviane er blevet fremmet til realitetspåkendelse.
- Ente per le Ville vesuvianes søgsmål med påstand om annullation af Kommissionens beslutning D (2002) 810111 af 13. marts 2002 afvises.
- Ente per le Ville vesuviane tilpligtes at betale sagens omkostninger for begge instanser.

Appelgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har gjort gældende, at dens appel af dommen afsagt af Retten i Første Instans kan antages til realitetsbehandling, eftersom Kommissionen, på trods af at den er blevet frifundet i første instans, ikke har fået medhold i sin afvisningspåstand i forhold til Ente per le Ville vesuvianes søgsmål.

Det er Kommissionens opfattelse, at den appellerede dom er behæftet med en tilsidesættelse af fællesskabsretten, for så vidt som Ente per le Ville vesuvianes søgsmål er blevet fremmet til realitetspåkendelse, da det blev vurderet, at indstævnte var direkte berørt som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF. Kommissionen har gjort gældende, at når der som i denne sag foreligger en retsakt, som er adresseret til en medlemsstat, der besidder skønsbeføjelser, hvorved den kan overføre virkningerne heraf på appellanten, kan denne sidstnævnte i henhold til gældende retspraksis ikke anses for at være direkte berørt af den pågældende beslutning, uanset om den pågældende modtager fællesskabsmidler eller ej.

Sag anlagt den 1. oktober 2007 — Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Italienske Republik

(Sag C-447/07)

(2007/C 297/41)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (ved G. Rozet og L. Pignataro-Nolin, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Den Italienske Republik

Sagsøgerens påstande

- Det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 39 EF ved i sin nationale lovgivning at fastsætte krav om italiensk statsborgerskab for at kunne gøre tjeneste som kaptajn og styrmand (overstyrmand) på skibe, der sejler under italiensk flag.
- Den Italienske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen gør gældende, at den italienske lovgivning, idet den fastsætter krav om italiensk statsborgerskab for at kunne gøre tjeneste som kaptajn og overstyrmand på alle skibe, der sejler under italiensk flag, er i strid med artikel 39 EF, der indfører princippet om arbejdskraftens frie bevægelighed, således som fortolket af Domstolen.

I to sager, der vedrørte henholdsvis stillingen som kaptajn og overstyrmand på handelsskibe, der sejlede under spansk flag (sag C-405/01), og stillingen som kaptajn inden for »mindre havfiskeri« (Kleine Seeschiffahrt), i den pågældende sag fiskerfartøjer inden for mindre havfiskeri, der sejlede under tysk flag (sag C-47/02), præciserede Domstolen i dom af 30. september 2003 fortolkningen af artikel 39 EF.

Kommissionen har anført, at de italienske myndigheder ikke har fremført argumenter i det foreliggende tilfælde, der adskiller sig fra dem, den i sin tid fremførte i sag C-405/01, som Den Italienske Republik intervenserede i, og som de franske myndigheder gjorde gældende i sag C-47/02. Disse argumenter blev tilbagevist af Domstolen i dom af 30. september 2003.

Kommissionen har begrænset sig til at påpege, at de italienske myndigheder i deres svar på den begrundede udtalelse af 22. maj 2007 ikke bestred traktatbruddet. De angav derimod, at de havde til hensigt at afskaffe kravet om italienske statsborgerskab for at kunne gøre tjeneste som skibsfører og overstyrmand, og gav tilsagn om at meddele Kommissionen det eventuelle resultat af konsultationen mellem de pågældende ministerier.

Kommissionen har ikke modtaget nogen meddelelse om tidsplanen for ændring af den italienske lovgivning. Den gør derfor gældende, at den italienske lovgivning, som indeholder krav om italiensk statsborgerskab for at kunne gøre tjeneste som kaptajn og overstyrmand på alle skibe, der sejler under dens flag, er i strid med artikel 39 EF, der indfører princippet om arbejdskraftens frie bevægelighed, således som fortolket af Domstolen.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio (Italien) den 3. oktober 2007 — Roche SpA mod Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Ministero della Salute

(Sag C-450/07)

(2007/C 297/42)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale Amministrativo Regionale del Lazio

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Roche SpA

Sagsøgt: Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA), Ministero della Salute

Præjudicielle spørgsmål

1) Bestemmelserne i artikel 2 og 3 regulerer forholdet mellem de offentlige myndigheder i en medlemsstat og medicinalfirmaerne — idet fastsættelsen af prisen på et lægemiddel eller forhøjelsen heraf foretages på grundlag af firmaernes oplysninger, men under forbehold af den kompetente myndigheds godkendelse, dvs. på grundlag af en dialog mellem medicinalfirmaerne og de myndigheder, som har til opgave at overvåge udgifterne på lægemidler — hvorimod [direktivets] artikel 4, stk. 1, regulerer det tilfælde, hvor der indføres »et prisstop for alle lægemidler eller bestemte kategorier af lægemidler«, hvilket prisstop anses for en generel foranstaltning,

som den pågældende medlemsstat skal undersøge mindst én gang årligt på grundlag af de nationaløkonomiske forhold i medlemsstaten, med henblik på at træffe afgørelse om, hvorvidt prisstoppet kan opretholdes. Ifølge denne bestemmelse har de kompetente myndigheder en frist på 90 dage, inden for hvilken de skal give meddelelse om de eventuelle prisforhøjelser eller nedsættelser. I den forbindelse ønsker retten et svar på følgende spørgsmål: Skal udtrykket i denne bestemmelse »de eventuelle [pris]nedsættelser« fortolkes således, at der ud over den generelle foranstaltning, som et prisstop for alle eller bestemte kategorier af lægemidler består af, kan anvendes en anden generel foranstaltning i form af en nedsættelse af priserne på alle lægemidler eller bestemte kategorier af lægemidler, eller sigter udtrykket »eventuelle prisnedsættelser« kun til de lægemidler, som i forvejen er omfattet af prisstoppet?

- 2) Kan bestemmelsen i artikel 4, stk. 1, hvorefter de kompetente myndigheder i en medlemsstat, når der er indført et prisstop, mindst én gang årligt er forpligtet til at undersøge, om de nationaløkonomiske forhold gør det berettiget at opretholde prisstoppet, fortolkes således, at det er muligt i det tilfælde, hvor det, som svar på det første spørgsmål, er lovligt at nedsætte priserne, at anvende en sådan foranstaltning flere gange i løbet af et år og gentage dette over flere år (fra 2002 til 2010)?
- 3) Er det ifølge artikel 4 — når denne fortolkes ud fra det hensyn, at foranstaltningerne for priskontrol med lægemidler primært har til formål at »fremme folkesundheden, idet de skal sikre et tilstrækkeligt udbud af lægemidler til rimelige priser« og hensynet til at undgå, at »foranstaltningerne er forskellige, [hvilket] kan [...] hindre eller fordreje handelen med lægemidler inden for Fællesskabet« — foreneligt med Fællesskabets bestemmelser at vedtage foranstaltninger med henvisning til udgifternes omfang, når disse kun skønnes og ikke fastslås (spørgsmålet vedrører begge tilfælde)?
- 4) Skal kravene vedrørende overholdelsen af udgiftslofterne for lægemidler, som hver enkelt medlemsstat har kompetence til at fastsætte, udelukkende have direkte sammenhæng med udgifterne til lægemidler, eller har medlemsstaterne også skønsmæssig beføjelse til at tage hensyn til data vedrørende andre udgifter inden for sundhedssektoren?
- 5) Skal de principper om gennemsigtighed og de pågældende virksomheders deltagelse i beslutningerne om prisstop eller en generel nedsættelse af priserne på lægemidler, som kan udledes af direktivet, fortolkes således, at der altid skal være mulighed for at fravige et prisstop (artikel 4, stk. 2, i direktiv) og for, at den virksomhed, der ansøger derom, konkret deltager i beslutningen, med den følge, at myndighederne er forpligtet til at begrunde et eventuelt afslag?